



ILÁMPÁS

Tatabánya és Környéke Evangélikusságának Lapja

IV. évfolyam 1. szám 2005. böjt

A böjt ajándékai

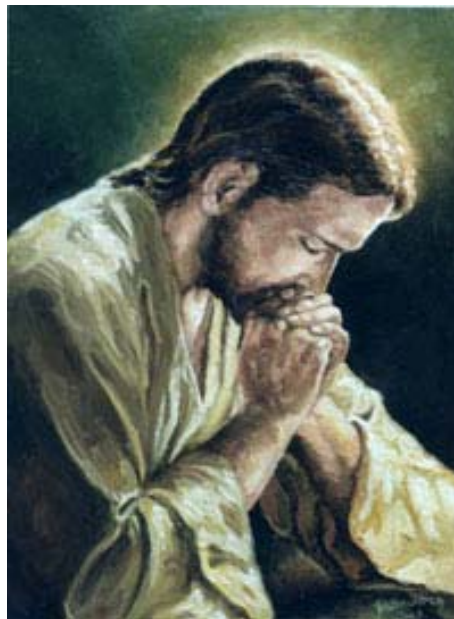
Mire ezek a sorok megjelennek, már bent járunk a böjtben: a böjt az idén – a korai húsvét miatt – már február közepén elkezdődött. A böjt – mint jól tudjuk – hamvazószerdától tart húsvétig, s időtartama a vasárnapokat nem számlálva negyven nap. Ez a szám utal arra, hogy annakidején Jézus Krisztus nyilvános működése előtt negyven napot töltött a pusztában, ahol böjtöléssel és imádsággal készült szolgálatára. Kérdésünk az, hogy a Jézust követő keresztyén életfolytatáshoz mennyiben tartozik hozzá a böjtölés.

Az ételektől való önkéntes vagy kényszerű lemondásnak többféle formája van: Akinek nincs vagy csak a szükségesnél kevesebb betevő falatja van, az éhezik. Aki engedményeket akar kicsikami feletteseitől vagy rabtartóitól, illetve fél akarja hívni a világ figyelmét egy általa fontosnak tartott ügyre, az éhségstrájkba kezd. A betegnek diétát rendel az orvos, egyes ételektől illetve fűszerektől eltiltja. Van, aki fogyni akar, ezért még a koplalásra is kész.

A böjtölés nem igazán illeszkedik ebbe a sorba, elsősorban nem a negatívum, nem az ételektől való lemondás a lényeges. A böjt révén az Isten akarja megajándékozni az övét.

A böjti időszakban végigkísérhetjük Jézusunkat a kereszt felé vezető úton. A róla szóló bizonyágtételünk nélkülözhetetlen része szenvedésének, halálának és feltámadásának története. Elkísérjük Urunkat a *via dolorosán*, a fájdalmak útján, szenvedésének láttán együtt sírunk a jeruzsálemi asszonyokkal, majd együtt örvendezünk az emmausi tanítványokkal, akik a Feltámadással találkoztak. Igen, szó van böjtben a szenvedő Krisztusról, szenvedése azonban nem passzív, azaz nem úgy szenved, hogy belenyug-

szik a megváltoztathatatlanba, mintegy kényszerűen elfogadja azt. Jézus szenvedése aktív szenvedés, "leteszi életét", vagyis odaadja, mert ő maga is akarta azt, amit Isten számára kijelölt. Ezért halála nem vereség: nagypéntek után hús-



vét következett. Ezért van orvosság bűneinkre is. Ezért van értelme – böjtöléssel vagy akár anélkül is – bűnbánattal odatérdelni az oltárhoz, mert a húsvétkor győzelmes Krisztus bocsánatot ajándékoz. Joga van hozzá, ezt a jogot a kereszten szerezte meg. Ez a bűnbocsánat a böjt egyik ajándéka. Nem árt, ha tudatosan készülünk az úrvacsoravételre. A felkészüléshez szükségünk van imádságos csendre, s bizony jó az is, ha ilyenkor mértéket tudunk tartani ételben és italban, hogy ami kevésbé fontos, ne térítse el az ember figyelmét a lényegesről. A mértékletesség pedig több mint erény, Pál apostol a "Lélek gyümölcseként" tartja számon. Azt jelenti, hogy nem az étel vagy az ital uralkodik rajtam, nem vagyok rabja azoknak, én vagyok az erősebb. Más szóval a lelki-szellemi ember voltom erősebb bennem a "testi embernél". Ezzel viszont nem dicsekszem,

mint a példázatbeli farizeus a templomban, mert mindegyik már abból van erőm, hogy keresztre feszített és feltámadott Urunk megbocsátotta vétkeimet. S a magunk böjtje is a Jézuséhoz hasonlóan lehet "aktív" vagyis tudatos. Aki Jézusért és Tőle magától elnyerte már a legfontosabbat, békességét, bűnei bocsánatát és a mennyei üdvösséget, az a keresztyén mindezért hálaból s nem kényszeredetten tenni tud embertársaiért. Már az Ószövetségben is olvashatunk erről: "Nekem az olyan böjt tetszik, - mondja az ÚR – amikor leoldod a bűnösen föl rakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot! Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házadba a szegény bujdosókat, ha mezítelen látsz, ruházd fel és ne zárkozz el testvéred elől!..." (Ézs. 58,6-7) Számítatlan feladatot tár elének az élet; az élet Ura, keresnünk sem kell.

Persze jóltartani éhezőt, előre segíteni a lemaratottat, megvédeni a jogfosztottat csak áldozattal lehet, más szóval önkorlátozással. A bajban lévő felebaráton csak úgy segíthetünk, ha rászánunk a magunk pénzéből és idejéből, energiájából vagy fejadagijából – s nem is csak a fölöslegből! – Am ilyenkor, de csak ilyenkor tapasztalhatja meg a krisztuskövető ember Mestere szavának igazságát: "Nagyobb boldogság adni, mint kapni!" (Csel 20,35) Ez a tapasztalat: az örömszerzés öröme ez böjt legnagyobb ajándéka. S ezt az örömet csak fokozza, ha számba vesszük: "mindössze" annyi történt, hogy magunkra vettük a magunk keresztyét, a felebarát terhét-gondját s elindultunk a keresztet hordozó Jézus nyomában.

Zászkaliczky Pál

Luther ma is időszerű

„Amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljétek!”

Betegség, szegénység, fájdalom nem nevezhető keresztnek. Az a kereszt, amikor valaki a hitéért szenved. De hol lehet ezt megtalálni? Nem zárdák boltívei alatt, hanem az evangéliumban és az önismeretben. Akarsz keresztet? Ismerd meg önmagadat és a Krisztus keresztjét. S akkor szíveden megtalálod a keresztet. Ha itt meg nem találsz, a külső mit sem ér. Íme a

kereszt ebben van: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl az ő keresztjét minden nap és kövessen engem.” Odáig kell eljutnod, hogy azt tudd mondani:

„Ó Uram Isten, bárcsak méltó volnék rá.” Örölnöd kell néki, mint ahogy egykor a szentek örvendeztek a kereszt alatt.

A kereszt dicsőségét a szívedben kell érezned. Hogy hálát tudj adni Istennek a szenvedésért, mint aki örvendezve kész keresztre, halálra.

Van-e annál nagyobb csoda, mint örömmel venni a halált, amelytől mindenki retteg?! Ez a kereszt megszenteltetése!

Bár hitemért szenvednem kell
S gyűlölettel
Illetnek az emberek,
De tudom és ez nyújt vigaszt,
Hogy mi aggaszt,
Az úgy tetszik Istennek,
Egy kevésig
Talán késik
Az ítélet

Id. Bánszki Pál

Szentesti ajándékozás

Az ifjúság és a lelkész úr szenteste délutánján a szanatóriumba voltunk hivatalosak. Rengeteg idős illetve középkorú férfi és nő volt az osztályon. Sokuk már jó ideje elcsalódott a szanatóri-

umban. Ezért arra gondoltunk, hogy egy kis műsort előadva, ezen az ünnepen Jézus szeretete vegye körbe őket. Két osztályon jártunk, ahol dalokat, verseket adtunk elő, illetve hegedűs kísérettel Pachabel zeneműve csendült fel, s gyülekezetünk lelkésze Isten igéjét hirdet-

te. A műsor végén az ajándékokhoz ígéslapokat tűzve kívántunk áldott, békés ünnepeket. Az ottlakók nagy meghatottsággal köszönték a szeretet üzenetét.

Vertényi Domokos

Kedves tatabányai gyülekezet!

Az evangélikus ifjúság több alkalommal meglátogatta az idős gyülekezeti tagokat. Az idős testvérek nagyon örültek az ifjúság közeledésének. A két generáció között nagyon kellemes és hasznos beszélgetések szövődtek.

Nagy öröm volt gyülekezetünknek, hogy sok idős ill. arra rászoruló testvéreinket elhoztuk a vasárnapi istentiszteletre a gyülekezeti autóval.

Istentiszteleteken a hirdetésben elhangzott, hogy a hideg idő beálltával gyűjtést szervezzünk a hajlék nélküli embertársainknak. A gyűjtés sikeres volt, sok meleg ruha, kabát, cipő, tartós élelmiszer jött össze. A sok adományt eljutattuk az Utcai Szociális Segítőknél, ahol gyülekezetünkben segítettek a hajlék nélküli embertársaink gondviselésében a téli időszak alatt. Az adományokból még egyéb szervezeteknek is adtunk. A gyülekezet testvéreinek köszönjük az adományokat.

Az alkalmakat, találkozásokat Isten szeretete vette körül, dicsőség Néki!

A fenti esetekre vonatkozó további találkozási lehetőséget valamint észrevételeiket és javaslatukat várjuk levélben: Tatabányai Evangélikus Egyházközség 2800 Tatabánya I. Tátra u.13 címre és az alábbiakban közölt telefonszámokon:

Zászkaliczky Pál hely. lelkész
06-34-316-201 ; 06-30-486-5020

Vertényi Domokos ifjúsági tag
06-34-311-337 ; 06-20-561-9607

Kempis Tamás

Gondolatok

De bölcs vagyok-e ahhoz, hogy megtaláljam a helyes utat? Csak ülök tanácstalanul. Gyötrődöm. Várok. Várok egy szóra. A hívó szóra. Szeretném tökéletesen megismerni akaratomat. Szeretnék bölcsen gondolkodni, hogy meglássam és belássam akaratomat. Bölcsen, hogy elfogadjam az utat, amit kiválasztottál számomra. Mert csak akkor tudom munkámat

végezni, ha a te áldásod van rajta! Mutasd meg a megfelelő utat, hogy ne tévelyegjek a bizonytalanságban!

Uram, igazat mondasz. Nagyobb gondviseléssel veszel te körül, mint amekkora gondot én önmagamra viselhetek. Nagyon ingatagon áll az, aki minden gondját tereád nem hagyja. Uram, csak igaz és állhatatos maradjon hozzád akaratom, egyébként intézkedj velem tetszésed szerint. Mert csak jó lehet az, amit velem teszel. Ha

azt akarod, hogy sötétségben járjak, áldott légy, ha pedig azt akarod, hogy világosságba öltözzem, légy akkor is áldott. Ha kegyesen megvigasztalsz, áldott légy, ha úgy akarod, hogy zaklattatásban legyek, ugyanúgy légy mindenkor áldott.

**Közreadta:
Lukonits Ottó**

Pro

Az én juhaim

„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.” (Jn 10, 27-28)

Nemrég kezembe került egy karikatúra. Egy olyan juhot ábrázolt, amely meglehetősen buta és birkaábrázatú volt. A kép alatt gúnyos megjegyzés állt:

„Ez egy keresztyén – ugyanis a keresztyének mondják magukról, hogy ők juhok.”

A rajzoló tévedett. Nem mi, keresztyének mondjuk magunkról, hogy juhok vagyunk, hanem Isten igéje kifejezetten ezt állapítja meg rólunk. Az ige ezenkívül persze azt is mondja, hogy minden ember juh. A keresztyének és nem keresztyének között a különbség az, hogy az előbbiek olyan juhok, akiknek jó pásztoruk van, míg az utóbbiak eltévedt, elveszett juhok.

Miért nevez bennünket a Biblia juhoknak? Mert nekünk is, mint a juhoknak, természetünk szerint pásztorra van szükségünk, mégpedig jó Pásztorra, Jézus Krisztusra. Nélküle elveszettek vagyunk. Ha egy postagalambot otthonától 100 km-re szabadon engednek, az nyílegyenesen röptül vissza a galambdúchoz. Ha viszont egy juhot elszakítanak a pásztorától és a nyájától, reménytelenül elvesz.

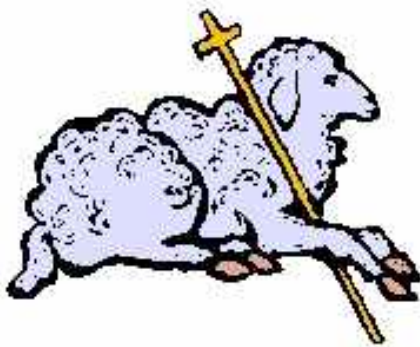
Így van ez velünk, emberekkel is. Sokan persze úgy gondolkodnak, hogy útjukat, helyüket Isten nélkül is meg tudják találni. Hogy annyi öngyilkos, szenvedélybeteg és más megköztözött van, az éppen azt bizonyítja, hogy egyáltalán nem tudnak eligazodni és elvétették életük célját. Életünk célját, az örök hajlékot azonban a jó Pásztor nélkül nem találjuk meg. Ő életét adta a juhokért, hogy őket megmentse. Boldog az, aki teljes szívből mondhatja: „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.”

(Egy német evangélikus naptárból
(1987. márc. 12.)

Contra

Jung állásfoglalása:

„Ahelyett, hogy magunk viselnénk el magunkat, azaz keresztünket, Krisztust terheljük megoldatlan konfliktusainkkal. Odaállunk az ő keresztje alá, de a világegért sem a magunké alá. Aki ez utóbbit teszi, az eretnek, önmegváltó, "pszichoanalitikus" s isten tudja, mi még. Krisztus maga vitte a keresztjét és az az ő saját keresztje volt. Idegen és már más által hordozott kereszt alá állni bizonyára egyszerűbb, mint saját keresztünket cipelni környezetünk gúnyolódása és megvetése közepette. Így persze szépen betartjuk a hagyományt, és kegyességünkért dicséretet kapunk. Ez jól szervezett farizeusság, és rendkívül kereszténytelen dolog. Igazán csak az keresztény, aki Krisztus értelmében és szellemében él. Aki imitálja Krisztust, s van annyira – mit ne mondjak – szegyeetlen, hogy Krisztus keresztjét akarja ma-



gára venni, miközben a sajátját sem bírja elhordozni, az véleményem szerint a keresztény üzenet ábécéjét sem értette meg.

Az emberek folyton azt kérik, hogy müljék el tőlük a keserű pohár, s ne legyen ártalmukra. Maga Krisztus is ezt tette, de sikertelenül. Mi azonban felhasználjuk Krisztust arra, hogy biztosítsa számunkra ezt a sikert. Mindezen okból a teológia mit sem akar tudni a pszichológiáról, hiszen általa az ember felfedezhetné a maga keresztjét. Ők viszont csak Krisztus keresztjéről akarnak beszélni, meg arról, hogy Krisztus keresztthalála milyen nagyszerűen előkészítette a mi utunkat és megoldotta a konfliktusainkat. Többek között azt is felfedezhetnénk, hogy a krisztusi élet minden tekintetben az individuáció példája, s ezért utánozha-

atlan: az ember csak ugyanilyen értelemben élheti a maga életét teljesen, minden következményével együtt. Ez kemény dolog, így hát meg kell akadályozni. Hogy miként, azt többek között a következő példa mutatja: Egy jámbor teológiai professzor (azaz Krisztus báránya) nyilvánosan szememre vetette, hogy "az úr szavával nyilvánvaló ellentétben" azt mondtam, nem etikus dolog gyermeknek "maradni". A "keresztyén" ott maradhat az Atya térdén ülve, s rábízhatja a jóságos Jézuskára az individuáció utálatos intéznieit. Így torzítják el naivan, de öntudatlan szándékosan az evangélium értelmét, s ahelyett hogy számot vetnének a krisztusi élet értelmével mint példával, *állítólag* összhangban az úr szavával inkább megmaradnak infantilisnek és önmagukkal szemben felelőtlenek.”

C. G. Jung: Briefe. II. köt. 290-291. o.
Gondolatok a látszatról és a létezésről,
Bp. Kossuth 1997, 65-66. o.
vö. Gondolatok a vallásról és a kereszténységről, 54. o.

Pro és contra (conclusio)

Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm

Juh és pásztor. Kevésbé érthető/élhető fogalmak már ezek. A Biblia (a fenti citátumban János) persze ezekkel és hasonlókkal fogalmaz, hiszen ez a sajátja; mi sem természetesebb számára, mint az állattenyésztő, földművelő nép természetes szókincse. De nekünk?

Hajh, ezért nehéz most szót emelni elene. Mert már csak ezt a kétezer éves távolságot érezzük s próbáljuk érteni, még (talán) megértjük, de már nagyon kevés közünk van a képeihez.

Pl. mikor láttam utoljára birkát? Vagy juhot mondjak inkább? Ó jaj, a „juh” szót is már csak a „juhász” terminus élte (valamelyest). (cca.) Húsz évvel ezelőtt jártam utoljára anyai nagybátyámnál Csongrádban (a megyében), ott – a tanyákon – akkoriban még voltak birkák...

Milyen gondolkodás nélkül írhatta le Arany János ezt a verssort: „... ösztövért kútágas hórihorgas gémmel...”!

– Tankérem, először is, mi az, hogy ösztövé; másodsor, mi az a kútágas; harmadsor, mi az, hogy hórihorgas és végül (negyedszer), mi az a gém? A többi világos...

A Toldi Miklós-történet ma még épp-hogy befogadható egy hatodikos gyerek számára, a benne rejülő példázat azonban mindinkább veszít erejéből, mert idő telvén "csupaszodik" a szöveg jelentése. A gyerek azt még érteni véli ma is, hogy mi történik, de nem tudja, mi, miért történik. Nem érti már hajszálpontosan az álomallegóriát, a testvéri irigységet, a bencei szeretetet, a miklósi hősiességet. Gyengül a szimbolikus olvasata, egyrészt azért, mert fogyatkozik annak való-ságreferenciája, másrészt azért, mert mi nem tudjuk elhiteni vele, hogy Miklós

világa – mely számára ugyebár virtuális – épp olyan izgalmas és hősies, mint mondjuk a dinoszauruszoké.

Nos, 2000 év alatt mennyit csupaszodott a bibliai szöveg? Érthető még ez?

Miről is beszél? Értjük-e a teremtés-történet allegória voltát? Értjük, hogy Mózes *megosztja a hatalmat* (Józsué könyvében)? A bírák, Ezsdrás és Nehémiás történetiségét? Fölfedezzük még a gyermekmondókát, – ó borzalom – a kocsmadalt (Péld 23, 29-25) a szövegben? Látjuk, hogy nem írhatta egy ember Ézsaiás könyvét? Értjük szegény Jeremiást? A Jézus Illés voltáról való kérdezősködést? A Jelenések könyvét – a jelképek erdejét?

Így kérdezem, illő-e holmi juhokkal példálózni s elvárni tőlünk, hogy ugyan-

arra gondoljunk? Mert nem vagyok birka! Mert mit is jelent ez a szó? Ja, hogy nem azt, amire gondolkodok, ez csak egy ókori metafora?

De nem lehetett volna más képet találni?

És miért átkozza az egyház vég nélkül korunk – emberekkel szót értő – tudományát, a pszichológiát? Mert az egyház nem ért hozzá? Csak a tudatlanságából fakad az átkozódása? Vagy netalán féltékeny? Valóban kihívás a lelkeszeink számára, ha egy pszichológus (Hanna Wolf) ilyen lényegre törően és világítóan tud beszélni?

Cserné Vida Matild

Amikor Isten sír

Én is olyan ember vagyok, mint akárki más, szeretem az életet, és szeretek örülni az életnek, de vannak olyan időszakok, amikor gondok, problémák és kétségek felhői tonyosulnak felettem. Pont egy ilyen időszakon mentem keresztül az elmúlt egy-két héten.

Sok miért kérdésem volt Isten felé, nem értettem mi miért történik, pedig kerestem Isten akaratát. Gyötrődésiembe és mindennapi gondjaimba belefáradva eljutottam a kiborulásig. Ekkor azonban Isten jónak látta, hogy kiárasztja a vigasztalását.

Nemrég hallottam valakit így imádkozni: „Köszönjük, Urunk, hogy úgy mehetünk Hozzá, ahogy vagyunk.” Én is valahogy így kezdtem imádságomat ma reggel, és megtapasztaltam, hogy ez nemcsak egy elcsépelet közhely, hanem igazság. Mi mást tehet az ember, ha nem lát kiutat? Vágyik Istenhez, akkor is, ha nem érti a körülötte zajló dolgokat. Ilyen szívvel mentem Isten elé.

Felhozta bennem az Úr azt az ígét, ami tulajdonképpen az egész nyaramat végigkísérte: „Minden utadon gondolkodj Rá, és Ő egyengetni fogja ösvényeidet.” (Péld 3,6)

Most is csak arra jutottam, hogy épp itt az ideje félretenni a miérteket, az aggodást meg a kétségeket, és felemelni a tekintetemet Istenre. Mert ha a gondjaimra nézek, és azokon gyötrődöm, attól még nem lesz jobb a helyzetem. A fenti ige viszont egy áldott munkamegosztásról szól: bárhol vagyok, bármi történik, gondoljak, figyeljek Istenre, ez az én feladatom. És Isten? Ő meg kitapossa nekem az utat. Sajnos sokszor ezt meg akarom fordítani, és azt várom Istentől, hogy amíg én megpróbálok lelapítani az előttem álló hegyeket, addig Ő egyszerűen csak nézzen engem, és áldjon meg. Elhatároztam, hogy „visszahelyezem Istent a hatáskörébe”, és én is visszaállok a helyemre. És amikor Isten elé mentem, csodálatos dolog történt. Egyszerűen megéreztem azt, hogy szeret és tényleg elfogad, valóban mehetek hozzá úgy, ahogy vagyok: kiborulva, miértekkal tele, bűnösen. Úgy mentem elé, hogy az elmúlt időszakban nem volt rendes Istennel eltöltött csendességem, rendszeres szívből jövő imádságom. Elfordultam Istentől, és nem értettem Őt, de Őt ez nem érdekelte. Arra várt, hogy végre odamenjek Hozzá, nem csillogva-villogva, mint egy győzelmes hithős, hanem úgy, ahogy voltam. Mert Ő

megbocsátott Jézusért, nem hányt szememre bűneimet, hanem egytől-egytől eltörölte őket. Nem emlékszik rájuk, mintha meg sem történtek volna. Kicsoda olyan, mint Ő?! Jeremiás könyvében ma azt olvastam:

**„Mond el nekik ezt az ígét:
Szívemből könnyek hullnak
Éjjel-nappal, és nem apadnak el.
Mert súlyos sebet kapott
Népem szűz lánya,
Igen fájdalmas csapást.”**
(Jer 14,17)

Ilyen az Isten! Nem leli kedvét abban, ha gyötrődni és szenvedni lát, hanem sír. Sír, ha meg kell fenyítenie, sír, ha látja, amint rossz döntéseim következményeit szenvedem el. Nem vádol, hanem elapadhatatlan könnyekkel sír, melyek szívéből jönnek fel, és csak akkor szűnnek meg áradni, ha úgy megyek Hozzá, amint vagyok, és megengedem neki, hogy egyengetse az utamat, és meggyógyítson.

Azt hiszem, nem tévedek, ha azt mondom, amikor sérülök, Isten sír a legjobban, amikor örülök, Ő a legboldogabb, és gyönyörködik minden mosolyomban. Mert szeret az Isten.

Horváth János

Lázár Ervin

Tótágas

Frukkancs hazajött az óvodából.

– Képzeld, Apu – azt mondja –, a Demeter nagymamája nem tud kézen járn.

– Szinte hihetetlen – mondtam én.

– Pedig nem tud és nem tud!

– Hacsak nem rosszindulatú rágalomról van szó. Gyere, győződjünk meg róla személyesen.

Elindultunk. Demeter nagymamája egy lila házban lakik az Árusok utcájában, ott is a harmadik emeleten. Fölbaktattunk. Megkerestük az ajtót, szép rajzolt betűkkel az állt rajta: DEMETER NAGY-MAMÁJA. Becsöngettünk.

– Rögtön, rögtön – hallatszott belülről Demeter nagymamájának a hangja, és ami igaz, igaz, elég sokat matatott odabent a zárral. De aztán kitérült az ajtó. Na persze, hogy sokat matatott, hiszen lábbal nyitotta az ajtót, mert amúgy kézen állt.

– Ne haragudjatok – mondta –, éppen sétálni megyek. Ha van kedvetek, tartsatok velem.

Kézen járva kijött az ajtón, a lábával becsukta, és elindult lefelé a lépcsőn.

– Akkor ehhez mit szólsz – kezdtem mondani Frukkancsnak, de Demeter nagymamája félbeszakított.

– Nem hallom, miről beszéltek. Nagyon magasan vagytok.

Igaz is, gondoltam, és átváltottam kézenjárásba, hogy könnyebben meg tudjak beszélni az ügyet.

– Miről beszéltek? – kérdezte Frukkancs.

– Nem értjük, mit mondasz, gyere közelebb. Ő is átváltott kézenjárásba.

Így sétáltunk ki a kapun. Éppen ott állt egy rendőr. – Hát maguk? – kérdezte, de persze hogy nem értettük. Hogy képzeli, hogy olyan magasról beszél velünk. Kénytelen volt kézfallalba ereszkedni. Hopp, kipottyant a tokjából a pisztolya, a földre esett a derékszíjába tűzött bilincs, a gumibotja, a bicskája és az aprópénze, a mellényzsebéből meg egy fénykép lebegett lefelé: a világszerte keresett hétpróbás csirkefognokot,

Baramburác Bumburácot ábrázolta. Csatt, a pisztoly, cseh, a bilincs, a csirkefognok fényképét meg vitte a szél. Mondtuk, hogy sétálunk. Ja, az más, mondta rendőr, és engedélyt kért, hogy velünk sétálhasson ő is. Mitőlünk! A következő járókelő már nem is kérdezett semmit, kézenjárásra váltott, nem érdekelte, hogy közben a zsebórája, a mobiltelefonja és az összes aprópénze az aszfaltra potyog.

Na, így ballagtunk, vagy hogy is kell mondani, kézlagtunk az utcán, és hipp-hopp, minden szembejövő kézenjárásra váltott, micsoda látvány, a lányok boldogan sikongattak, mert a nyakukba esett a szoknyájuk, a fiúk rikoltáltak, ki tudja, miért. Potyogtak a fémpenzék, a tollak, a rúzsok, a mobiltelefonok, a fésűk, a pénztárcák, a havibérletek, az igazolványok, az öngyújtók, a kulcsosomók, a zsebnaptárak, a vickek és a vackok. Mire a Kálvin térre értünk, már kézen járt az egész város. Ott jött velünk szemben Duzma úr, a köszvényes szomszédom, aki már hetek óta nem tudott kijönni az utcára, annyira fáj a lába. Most meg boldogan kézen járt, fájós, pirosra dagadt lába bütykét kellemesen legyezte a szellő.

– Ha én ezt korábban tudom! – rikoltotta kéjjel. Na persze, honnan tudta volna?!

Ni csak, és mit kiabál ott az az ember?

– Ezt a képet kerestem hetek óta, csak hogy megvan! Alighanem Baramburác Bumburác volt, a hétpróbás csirkefognok. De ki törődik ilyen szép napon Baramburác Bumburáccal. Sétáltunk ünnepi jókedvben, ünnepi jókedvben kézen járt az egész város a sok kipothyogtatott encsembencsem között. Láberdő meredt az ég felé. A madarak bizonyára nem értették félre.

Déltájban már az a hír járta, hogy valamilyen különös oknál fogva Párizsban, Londonban, Bogotában és Bujumburában kézen járnak az emberek. Naná, még hogy különös ok!

– Gyere – mondtam Frukkancsnak –, menjünk le az aluljáróba, hátha ott találjuk a kedves ismerősömet. Hát ahogy meggyünk lefelé, kipottyant valami a zsebedből.

– Kiesett valami a zsebedből – mondta Frukkancs. – Csak ez a kis mese a kézenjárásról. Nem számít, ördög vigye!

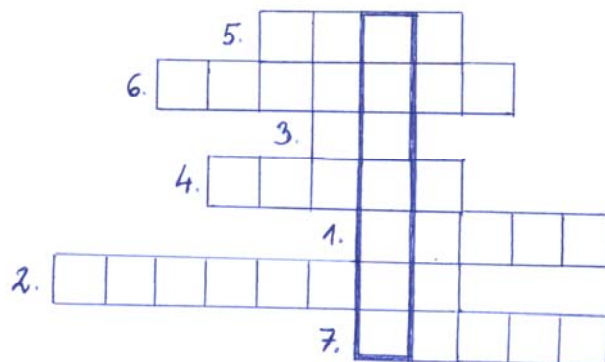
– Inkább angyal vigye! – mondta Frukkancs.

Igaz is, angyal vigye! De azt többé senki se merje mondani, hogy a Demeter nagymamája nem tud kézen járn.

SZERVUSZTOK GYEREKEK!

Ha helyesen válaszoltok a kérdésekre, és nem keveritek össze a sorrendet sem, akkor az egyik ósátya nevét kapjátok megfejtésül. Sok sikert kívánok!

1. Az Ószövetség eredeti nyelve.
2. Isten szószólói.
3. „Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened az . . . , mindenütt amerre csak jársz.”
4. Melyik hegyen adta Isten a 10 parancsolatot?
5. Az első ember a világon.
6. Jézus helyett engedték el.
7. Kit találtak kosárban?



A rejtvényt készítette: **Jambrik Szilvia** (12 éves)

Életrealítások: a tőzsdéről

Hunyadi Imre közgazdász ajánlásával

Hajh, színes és „élménygazdag” volt ez az idő s a tanulás levonható, a mérleg elkészíthető.

Bármennyire szokatlan ismeret is volt ez nekem, de meggyőződhettem róla, hogy betegen, plafont nézve is lehet pénzt keresni, a kiszolgáltatottnak hitt helyzetekben vannak normális /természetes megoldások. Nézzünk körül kicsinység, mi is a *status quo*? Determinált innentől az éhenhalás? Avagy pusztán gondolkodással is életben tudom tartani magam?

Hol is kezdjem? A leginkább feltörni kívánó mondat, hogy milyen jelentős /markáns személyiségformáló az *economia* tudományának ez az ága (a befektetés)...

383 000 Ft összeggel léptem tőzsdére először. Mi is a minimum összeg? Milyen költségekkel kell kalkulálnia az embernek? Nem volt ez még teljesen világos. Hogyan is lehetett volna? Mivel akarom megkeresni a pénzt? Árfolyamnyereséggel? Osztalékkal? Mindkettővel?

Osztalékot kerestem először. Furcsán /értetlenül néztek rám először a brókerek. Nem ez volt számukra a megszokott, a természetes. De hogy nem sült el rosszul a próbálkozásom, észrevettem a megnyilvánulásukból. (Meghümmögték eredményeimet.) Szóval így is lehet optimalizálni? Bizony lehet.

Utána próbáltam csak az árfolyamnyereséget keresni. Éreztem, nagyon más ez az eset. Élesebb, több információ szükségeltetik hozzá. Ehhez már olvasni kell a gazdasági lapokat. A többes szám pedig *hangsúlyos* itt.

Mikor adjak el? Kardinális kérdés. Ha az ember tapasztalatlan még, nem érzi, hogy mennyi is az annyi, mi is a *méltányos* haszon.

Rendszerint elsieti a dolgot, túl hamar meglegszik, elszalasztja a kezében lévő lehetőségeket.

Aztán apránként belejön. Kezdi gyarapítani piciny tőkét. Aztán kicsit melléfog. Szívja a fogát. Aztán visszajön, ami korábban elűszott...

Megtanulja értőn olvasni az újságokat. A sorok között is.



És szembekerül a kiforratlan infrastruktúrával. Adjak tőzsdei megbízást a banknak három nappal korábban, írásban. Mert a tőzsde az ugye már csak ilyen... Uá! Így esett, hogy nem tudtam idejében eladni (az igen magas osztalékkal együtt adtam volna el a Rábát, kis árfolyamnyereségért), három nap múlva már enyém volt az osztalék, de az árfolyam 63 %-ot esett. Szentségelni támadt kedvem.

Korábban volt már olyan pénzügyi évem is, ami 80 % feletti eredménnyel zárult. Most meg 63 % le! De sokkal több ez a le, mint a 80 % föl...

Az akkori 880.000-ből maradt 320.000. Mikor lesz ebből újra 880.000? Hány százalékot kell visszahozni hozzá? $320.000 + 175\% = 880.000!$ 175 %! Hány évembe fog ez kerülni? A frusztráció, a leforrázás élménye. A megtapasztalt élmény.

Aztán apránként elindult felfelé, ha már csinálja az ember... Lassan hihetővé vált: visszajön. Még a végén visszajön!

Visszajött. Erősen tanulmányozni kellett hozzá a kérdést, a portfoliót meg *intenzíven* menedzselni. Ma a tőke meghaladja az 1.000.000 Ft-ot. Ha a 880.000-hez viszonyítom, nem egy nagy ered-

mény. Ha a 320.000-hez, nem is rossz.

De nem mentem tönkre a tanulóévekbe! Ezek voltak e diszciplína *autodidakta* elsajátításának évei... BUX és BUMIX, forgalom, forgalom hiánya...

Tőzsdei befektetések. Nem kényszer a direkt részvényvásárlás sem. Vannak részvénybe fektető alapok. Sokan. Melyikkel is kezdjek, melyikkel ne kezdjek?

Érdemes részvényalapot keresni? Mi szól mellette? Mi ellene? Megfutandó körök...

A részvényalapot hozama igen labilis. Széles határok között mozognak. Gyengébb idegzetűeknek nem való! Az Interneten vannak használható gazdasági oldalak, pl. a <http://eco.hu> stb.

A direkt részvénykereskedelemtől békésebb műfaj. Persze ennek arányában alacsonyabb a hozam is... De ha már túl van az ember bizonyos tapasztalatokon, magasabbra kezdi értékelni a békességet.

Jó a részvénybefektetés! Csak nem ész nélkül jó csinálni (ezt sem...).

Egyensúlyozzuk ki /hangoljuk finoman a portfoliót! Miről van szó? Az *átlagos hozamról*.

A mérték a jegybanki alapkat. (ld. még rövid távú Buborok) Mivel lehet ezt feljavítani?

Kötvényekkel, életbiztosításokkal, részvényekkel, befektetési alapok jegyeivel. És itt jönnek új fogalmak is, mint cashflow, szórás, eszközérték...

Hát erről van szó.

Békesség! Nem elszállni!

Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és *alázatos szívű*, és megnyugvást találtok lelketeknek.

(Mt 11, 29)

Cser Ákos

Gyülekezeti kirándulás (2005. május 6-9.)

1.nap. Május 6. Péntek:

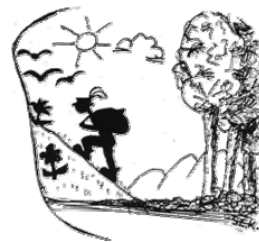
Útvonal: Tatabánya – Budapest – Fót – Bors – Nagyvárad – Bánffyhunrad – Zsobok – Kalotaszentkirály

Programok: megállás Királyhágón,

a bánffyhunyadi református templom (festett kazetták, kalotaszegi hímzések)

Zsobok (a falurombolás megállítására létesített kollégium, árvaház, öregotthon)

Szállás: Kalotaszentkirály, faluturizmus



2.nap. Május 7. Szombat:

Útvonal: Kolozsvár – Torda – Torockó

Programok: Kolozsvár, a főtéri Szt.Mihály templom, a Házsongárdi temető (Reményik Sándor, Apáczai Csere János, Kós Károly síremléke)

Torda (a sóbánya)

Torockó (népművészeti és bányatörténeti múzeum, unitárius templom)

Szállás: Torockó, faluturizmus

3.nap. Május 8. Vasárnap:

Útvonal: Nagyenyed – Gyulafehérvár - Déva

Programok: istentiszteleten részvétel (Nagyenyeden)

Marosszentimrei ref. Templom

Gyulafehérvár, r.k. székesegyház

a dévai Szt.Ferenc Alapítvány munkájával való ismerkedés

Szállás: részben a dévai kolostorban (24 fő), a többiek Csemakeresztúron, faluturizmus révén.



4.nap. Május 9. Hétfő:

Útvonal: Marosillye – Arad – Nagylak – Szeged – Budapest – Fót - Tatabánya

Programok: Marosillye, Betlen Gábor szülőháza

Guruzád, ortodox templom

Arad, a vértanúk emlékoszlopa, szobra

Várható költségek: 40-42 fő jelentkezése esetén az autóbuszra kb. fejenként 10 ezer Forint, a szállás félpanzióval (tehát a vacsora, a szállás és a reggeli) esetenként 3000 – 3500Ft, az ebéd általában utazás közben „tarisznyából”.

A zsoboki és a dévai munka segítésére önkéntes adományokat kérünk. (Amire legjobban szükségük van: bárminemű tisztítószert, iskolai felszerelést, törülköző – ilyesmit gyári csomagolásban vennénk, de jó állapotban lévő ifjúsági könyvet, játékot is szívesen fogadnak!)

Jelentkezés: 5000Ft előleg befizetésével húsvéthétvégéig, Mátyás Györgyné testvérünknel. Visszalépés esetén az előleget nem tudjuk visszaadni (kivéve: vis major). Kérjük azokat, akiknek gondot jelent a fenti összeg előteremtése, pályázaton nyerhető és gyülekezeti alapból segíteni fogunk!

Útlevel szükség!

A fentieket az Egyházaközség Presbitériuma 2005. február 23-án tartott ülésén megtárgyalta és határozatilag kimondta.

Tornay András:

One

van aki ha felfelé néz, megmozdul benne a félelem

van aki csillagot lát, s reményt számlál

van aki könnyeit szorítja gátba

van aki igazi

van aki

van



Alkalmaink

Alkalom	Mikor?	Hol?
Istentisztelet	Vasárnap 10 ⁰⁰ kor	Jókai út 81.
Imaközösség	Vasárnap 9 ³⁰ kor	Jókai út 81.
Hittanóra	Péntek 16 ³⁰ kor	Tátra u. 13.
Hittanóra	Szombat 10 ⁰⁰ kor	Tátra u. 13.
Ifjúsági alkalom	Péntek vagy szombat 18 ³⁰ kor	Tátra u. 13.
Fiatalfelnőttek beszélgető köre	Vasárnap 16 ⁰⁰ kor	Megbeszélés szerint
Bibliaóra	Szerda 17 ⁰⁰ -től	Megbeszélés szerint

Húsvéti alkalmaink

Alkalom	Mikor?	Hol?
Nagycsütörtök	18 ⁰⁰ -től	Jókai út 81.
Nagypéntek	10 ⁰⁰ -től	Jókai út 81.
Húsvét vasárnap	10 ⁰⁰ -től	Jókai út 81.
Húsvét hétfő	10 ⁰⁰ -től	Jókai út 81.

Elhunytak:

Klespitz László 56 éves, Vajda Lajosné szül.

Schmal Éva 52 éves

„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” Zsolt 90,12

Weboldalunk címe: <http://tatabanya.lutheran.hu>

A weboldalal kapcsolatos írásokat, észrevételeket a

kkpityu@freemail.hu címre várjuk.

A Lámpás szerkesztősége várja az írásokat az alábbi címre:

banyaszlampas@freemail.hu

LÁMPÁS – Tatabánya és Környéke Evangélikusságának Lapja

Megjelenik negyedévente

IV. évfolyam, 1. szám 2005. bőjt

Az újság előállításához adományokat elfogadunk erre a címre: Tatabányai Evangélikus Egyházközség

OTP Bank: 11740009-20201533

Felelős kiadó: Tatabányai Evangélikus Alapítvány

Főszerkesztő: Cser Ákos

Lektorálta: Zászkaliczky Pál

Címlap képet készítette: Reisz Ilona

Tördelőszerkesztő: Kemény Ilona

Szerkesztőség címe: Tatabányai Evangélikus Lelkészi Hivatal

2800 Tatabánya, Tátra u. 13. Telefon/fax: 34/316-201



Hivatali nyitva tartás:

hétfő, szerda, péntek 15⁰⁰ – 17⁰⁰

Cím: 2800 Tatabánya, Tátra u. 13.

Tel: 06/34 316-201

Zászkaliczky Pál (h.lelkész)

Telefon: 06 30 486 5020

Azon kedves testvéreink, akik betegségük, vagy egyéb okok miatt nem tudnak részt venni az istentiszteleteken, de szeretnének úrvacsorát venni, hívják bátran a fenti számok bármelyikét, és egyeztessenek időpontot a lelkéssel.

Marsall László:

A harangszó

Balra csavarodik a toronylépcső,
ünneplő cipóm sarkának balszéle abba kopott.
Negyven éve naponta fölfelé,
vasárnap délben támaszkodva a falnak,
hogy a bal tenyerem is ráncosabb, fehérebb.
Meg kell állni, meg kell állni,
mivel a szív ütője félreverte már tüzet jelez.
De ott fönt a Nagyharang maga!
Meglódítom és tetőtől talpig rezgek,
mint Nándorfehérvár és Hunyadi János óta
rezeg a vert-áldott emberi állat is a Földön.
A harang szívem ütője léssen,
mikor már kék a szemem, és állok az Úr tenyerén
meztláb, süketen.

"Istenem! Hozzad kiáltok a nap kezdetén...

Bennem sötétség van, de Nálad van a világosság.
Én egymagam vagyok, de Te nem hagysz magamra engem.

Én csüggedő vagyok, de Nálad van a segítség.

Én nyugtalan vagyok, de Nálad van a békesség.

Bennem keserűség van, de Nálad van a türelem.

Én nem értem a Te útaidat, de Te ismered az én útaimat.

Dietrich Bonhoeffer

Közreadta:

Lukonits Ottó